

<p>ΤΕΤΑΡΤΗ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΡΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Εύλου γευσάμενος, Ἀδάμ μὴ προσηκόντως, τῆς ἀκρασίας τοὺς καρποὺς πικρῶς ἐτρύγησεν, ὑψωθεὶς δὲ ἐν ξύλῳ τοῦτον ἐλυτρώσω, Οἰκτίρμον, τῆς καταδίκης τῆς χαλεπῆς· διό σοι ἀναβοῶμεν· Δίδου ἡμῖν, ἐγκρατεύεσθαι Δέσποτα, ἀπὸ καρποῦ φθοροποιῦ, καὶ πράττειν σου τὸ θέλημα, ὅπως εὕρωμεν ἔλεος.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον. Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνὴ τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῶν κακούργων, ὀρῶσα, τὰ σπλάγχνα ἤλγεις, καὶ μητρικῶς, θρηνοῦσα, ἐβόας· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τίς ἢ θεία καὶ ἄφατος, οἰκονομία σου δι' ἧς, ἐζώσας τὸ πλάσμα σου; ἀνυμνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον.</p> <p>Τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ἀνυμνοῦντες τοῦ Σταυροῦ, τὴν ἀκραν ἀγαθότητα, προσκυνοῦμέν σου ἀεὶ, Χριστέ ὁ Θεός· ἐν τούτῳ γὰρ κατήσχυνας,</p>		<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΡΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ἐπειδὴ ὁ Ἀδάμ γεύθηκε τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, πού δὲν ἔπρεπε, τρύγησε πικρὰ τοὺς καρποὺς τῆς ἐλλείψεως τῆς ἐγκράτειας· Ἀφοῦ ὑψώθηκες ὁμως, Εὐ- σπλαχνε, ἐπάνω στό ξύλο, τὸν λύτρωσες ἀπὸ τῆ φοβερῆ καταδίκη· Γι' αὐτὸ φωνάζουμε σ' ἐσένα· Δίνε μας τὴ δύ- ναμη, Κύριε, νὰ ἐγκρατευόμαστε ἀπὸ κάθε καρπὸ πού φέρνει φθορά, καὶ νὰ πράττουμε τὸ θέλημά σου, γιὰ νὰ βροῦμε ἔλεος.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον. Αὐτὸν πού πῆρε σῶμα ἀπὸ τὰ ἀγνά αἱμάτά σου, καὶ γεννήθηκε, Σεμνὴ, ἀπὸ σένα πέρα ἀπὸ κάθε λογική, βλέποντάς τον νὰ κρέμεται στό ξύλο ἀνάμεσα στοὺς κακούργους, ὑπέφερες στὰ σπλάγχνα σου καὶ θρηνώ- ντας ὡς Μητέρα φώναζες· Ἀλλοίμονο παιδί μου! Τί εἶδους εἶναι αὐτὴ ἡ θεϊκὴ καὶ ἀνείπωτη (ἀνέκφραστη) συγκατάβασή σου, διὰ τῆς ὁποίας ἔδωσες ζωὴ στό πλά- σμα σου; ἀνυμνῶ τὴν εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Ἀνυμνώντας τὸ πανάγιο ξύλο τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστέ Θεέ μας, προσκυνοῦμε πάντοτε τὴν κορυφαία σου ἀγαθότητα· Γιατί μέ αὐτὸν καταντρόπιασες τίς δυ-</p>
--	--	--

τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἔδωκας σημείωσιν,
τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· ὄθεν εὐχαρίστως βοῶμέν
σοι· Πάντας ἀξίωσον, εὐθύμως εἰρηνεύοντας,
ἀποπληρῶσαι τῆς Νηστείας τὸν χρόνον.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἄμωμον Ποιμένα σε, καθορῶσα ἡ Ἀμνάς,
ἐν ξύλῳ ἀναρτώμενον, θρηνηδοῦσα μητρικῶς,
ἐβόα· θανάτῳ σε, Υἱὲ κατέκρινεν ὁ ἀχάριστος
λαός, ἀνθ' ὧν νεφέλην ἤπλωσας, εἰς διάβασιν
αὐτῶ, οἴμοι ἀτεκνοῦμαι ἢ ἀνανδρος! ἀλλ'
ἐξανάστηθι καὶ λάμψον Ἥλιε, καὶ δοξασθήσομαι
ἐν τοῖς υἱοῖς τῶν γηγενῶν.

ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Βιβλικαὶ ᾠδαί.

ᾠδὴ Α'. καὶ Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-118-124).

ᾠδὴς Γ'. Ἅγιός εἰ Κύριε...

(Συλλειτουργ. Σελ. 124-125).

ᾠδὴς Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργ. Σελ. 126-128-130-131-135).

ᾠδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα ... ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137).

ᾠδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138).

νάμεις τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἔδωσες σφραγίδα, σ' αὐτοὺς πού
πιστεύουν σ' ἐσένα· Γι' αὐτό μέ εὐχαρίστηση σοῦ φωνά-
ζουμε· Ἀξίωσέ μας ὅλους, νά διανύσουμε χαρούμενοι
καὶ εἰρηνικοὶ τὴν περίοδο τῆς Νηστείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Βλέποντας ἐσένα τὸν ἀμόλυντο, τὸν ἄψογο, Ποι-
μέννα «ἡ Ἀμνάς» (ἡ προβατίνα), νά κρέμεσαι σέ ξύλο,
θρηνηδώντας ὡς Μητέρα φώναζε· Σέ καταδίκασε σέ
θάνατο, Υἱέ μου, ὁ ἄνομος λαός, ἀντί τῆς νεφέλης πού
ἄπλωσες στήν ἔρημο, γιά νά περάσουν οἱ πρόγονοί
τους· Ἀλλοίμονο, ἐγώ πού σ' ἐγέννησα χωρὶς ἄνδρα, μέ-
νω χωρὶς παιδί! Ἀλλά ἀναστήσου, καὶ λάμψε, Ἥλιε, καὶ
τότε θά δοξασθῶ μεταξύ τῶν ἀπογόνων τῶν
ἀνθρώπων.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (50).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Σῶσον ὁ Θεός... ».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Βιβλικές ᾠδές.

ᾠδὴ Α'. Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 116-218 124).

ᾠδὴ Γ'. «Ἅγιος εἶ, Κύριε. . . »

(Συλλειτουργικό. Σελ. 124-125).

ᾠδὴ Δ'. Ε'. ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 126-128-130-131-135).

ᾠδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137).

ᾠδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138).

<p>Κανόνες. Ωιδή Α'. Β'. Γ'. (Τοῦ Μηναιίου). Ωιδή Γ'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Κατακρίνας τὴν ἔχθραν, ἐν τῷ Σταυρῷ ἔτεινας, σοῦ Δικαιοκρίτα, παλάμας, νῦν δὲ κατάκριτον, ὄντα με πταίσμασι, σῶσον τὸν ἄσωτον Σῶτερ, τὸν παραπικράναντα, σὲ τὸν μακρόθυμον.</p> <p>Τὴν κτηνώδη ποθήσας, παθοποιὸν βίωσιν, σοῦ τῶν ἐντολῶν ἐμακρύνθη, Σῶτερ πανάγαθε, ξένοις δουλούμενος, καὶ ἀκαθάρτοις πολίταις, νῦν δὲ ἐπιστρέφοντα, δέξαι καὶ σῶσόν με.</p> <p>Μογγιλάλου ὡς πάλαι, τὰς ἀκοὰς ἤνοιξας, ἄνοιξον ψυχῆς μου τὰ ὦτα, γνώμη κωφεύοντα, καὶ ἐνωτίζεσθαι, σοῦ τὸν σωτήριον λόγον, Ἰησοῦ ἀξίωσον, μόνε φιλάνθρωπε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ σωτήριος πύλη, ἢ πρὸς Θεὸν γέφυρα τῶν Χριστιανῶν ἢ προστάτις, πάναγνε Δέσποινα, περιστατούμενον, ταῖς συμφοραῖς με τοῦ βίου, καὶ κλυδωνιζόμενον, Κόρη κυβέρησον.</p> <p>Εἰρμός ἕτερος.</p> <p>Διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ἀνελθῶν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀνείλκυσάς με, ἐκ βαράθρων παθῶν, καὶ ἀνύψωσας Χριστέ εἰς τὰ οὐράνια.</p> <p>Ἐκπετάσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας σου, Χριστέ, τὰ ἔθνη πάντα, τὰ μακρὰν ἀπὸ σοῦ,</p>		<p>Κανόνες.Ωιδή Α'. Β'. Γ'. Τοῦ Μηναιίου. Ωιδή Γ'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἄπλωσες ἐπάνω στὸν Σταυρό τίς παλάμες, σου, δίκαιε Κριτά, καταδικάζοντας τὴν ἔχθρα μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· Ἀλά τώρα, Σωτήρα, σῶσε ἐμένα τὸν ἄσωτο, πού εἶμαι καταδικασμένος ἀπὸ τὰ σφάλματα, καὶ πικρανα ἐσένα τὸν μεγαλόψυχο.</p> <p>Ἐπειδὴ ἐπόθησα τὴν κτηνώδη ζωὴ, πού φέρνει τὰ πάθη, ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τίς ἐντολές σου, πανάγαθε Σωτήρα, καὶ ὑποδουλώθηκα σὲ ξένους καὶ ἀκάθαρτους πολῖτες· Τώρα ὁμως πού ἐπιστρέφω, δέξου με καὶ σῶσε με.</p> <p>Ὅπως παλαιὰ ἄνοιξες τὴν ἀκοή τοῦ κωφάλαλου, ἄνοιξε τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς μου πού κατὰ τὴν προαίρεση εἶναι κουφά, καὶ ἀξίωσέ με, Ἰησοῦ, νά ἀκούω τὸν σωτήριο σου λόγο, μόνε φιλάνθρωπε.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Ἐσύ πού εἶσαι ἡ πύλη τῆς σωτηρίας, ἡ γέφυρα πρὸς τὸν Θεό, ἡ προστάτις τῶν χριστιανῶν, πάναγνη Κυρία, τώρα πού περικυκλώνομαι ἀπὸ τίς συμφορές τοῦ βίου καὶ κλυδωνίζομαι, Κόρη, κυβέρησέ με.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος.</p> <p>Ἀπὸ εὐσπλαχνῆ συμπάθεια, ἀφοῦ ἀνέβηκες στὸ Σταυρό, μέ ἀνέσυρες (μέ ἔβγαλες) ἀπὸ τὰ βάραθρα, (τοὺς βαθεῖς γκρεμούς) τῶν παθῶν, καὶ μέ ἀνύψωσες, Χριστέ, στὰ οὐράνια.</p> <p>Ἀφοῦ ἄπλωσες στὸν Σταυρό τίς παλάμες σου, Χριστέ, ἀγκάλιασες ὅλα τὰ ἔθνη, πού ἦταν μακριὰ ἀπὸ σένα, γιὰ νά σταθοῦν κοντὰ στήν ἐξουσία σου (κοντὰ</p>
--	--	---

<p>ἠγκαλίσω κατεγγύς, στήναι τοῦ κράτους σου.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τρισυπόστατε Μονάς, ὑπερούσιε Τριάς, Θεότης μία, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Τίς αἰνεῖν σε γηγενῶν, κατ' ἀξίαν ἱκανοῖ, Παρθενομητορ· σὺ γὰρ ἐν γυναιξί, μόνη, ὥφθης ἐκλεκτή, καὶ παμμακάριστος.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Ἀνυψώθης ἐν Σταυρῷ, ἐλογχεύθης τὴν πλευράν, χολῆς ἐγεύσω, δι' ἐμὲ Ἰησοῦ, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς, παραπικράναντά σε.</p> <p>Ὁ Εἰρμός</p> <p>«Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν φυτουργεῖ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνία σου».</p> <p>Μικρά Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).</p> <p>Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδὴ Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Μικρά Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).</p> <p>Μαρτυρικόν τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδὴ Ζ'. Η'. (Τοῦ Μηναίου).</p>		<p>σου).</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τριπρόσωπη Μονάδα, ὑπερφυσικὴ Τριάδα, μία Θεό- τητα, ὁ Πατέρας, καὶ ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς εὐθύτητας (τῆς ἀλήθειας), σῶζε αὐτοὺς πού σέ λατρεύ- ουν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ποιὸς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἱκανός, νά σέ ὑμνεῖ ἐπάξια, Παρθένε Μητέρα, γιατί Ἐσύ μόνη μεταξύ τῶν γυναικῶν φάνηκες ἐκλεκτή καὶ παμμακάριστη.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Ἀνυψώθηκες σέ Σταυρό, τρυπήθηκες στήν πλευρά μέ λόγχη, γεύθηκες χολή, Ἰησοῦ, γιά μένα πού ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς σέ παραπύκρωνα.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ἐπειδή ὁ νοῦς μου ἔγινε στεῖρος, Θεέ μου, ἀνάδειξέ με καρποφόρο, Ἐσύ πού εἶσαι γεωργός τῶν καλῶν καὶ φυτευτής τῶν ἀγαθῶν μέ τήν εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).</p> <p>Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδὴ Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).</p> <p>Μαρτυρικόν τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδὴ Ζ'. Η'. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδὴ Η'. Τριώδιο.</p>
--	--	--

<p>Ωιδή Η'. Τριώδιον.</p> <p>Τῷ ἀκοιμήτῳ ὄμματι, ἐπιβλέψας με οἴκτειρον, τῷ τῆς ῥαθυμίας νυσταγμῷ κρατούμενον, καί ὑπνω, δουλεύοντα, τῶν ἡδονῶν ἐν κλίνῃ παθῶν, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ τὴν κεφαλὴν σου προσκλίνας, καὶ θέλων ἀφυπνώσας, καὶ τὴν νύκτα μειώσας, Χριστέ τῆς ἁμαρτίας, φῶς ὦν δικαιοσύνης.</p> <p>Πλουτοποιοῖς χαρίσματα, κοσμηθεὶς ἐκ βαπτίσματος, μᾶλλον τὴν πενίαν τῶν κακῶν ἠγάπησα, καὶ ξένος γεγένημαι, τῶν ἀρετῶν ὁ τάλας ἐγώ, χώραν εἰς μακράν, ἀποδημήσας κακίας· διό με ἐπιστρέψας, ἐναγκάλισαι Σῶτερ, τῷ σῷ Σταυρῷ τειχίζων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Μέθην παθῶν ἀπόρριψον, καὶ δακρῶν ἐκζήτησον, τὸν καθαρτικὸν διὰ νηστείας οἶνον ψυχῆ, καρδίαν εὐφραίνοντα, καὶ ἡδονὰς μαραίνοντα, καὶ τὰς τῆς σαρκός, ἀποτεφροῦντα καμίλους, καὶ σπεῦσον τῷ παγέντι, διὰ σὲ ἐπὶ ξύλου, Χριστῷ συσταυρωθῆναι, καὶ ζῆσαι εἰς αἰῶνας.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Θεογεννήτορ πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἁμαρτίας τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον, πηγαῖς ἀποσμήχουσα, ταῖς ἐκ πλευρᾶς τοῦ τόκου σου, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς, ἀποκαθαίρουσα ῥεῖθροις· πρὸς σὲ γὰρ ἀνακράζω,</p>		<p>Μέ τό ἀκοιμητό σου μάτι ρίξε μου βλέμμα εὐσπλαχίας καὶ λυπήσου με, ἐμένα πού εἶμαι αἰχμάλωτος στόν νυσταγμό τῆς ὀκνηρίας, καὶ ὑποδουλωμένος στόν ὑπνο τῶν ἡδονῶν ἐπάνω στό κρε- βάτι τῶν παθῶν, Ἐσύ ὁ ὁποῖος ἐγειρες τό κεφάλι ἐπάνω στό Σταυρό, καὶ πέθανες θέλοντας, καὶ μειώσες τή νύ- χτα τῆς ἁμαρτίας, Χριστέ, ἐπειδὴ εἶσαι τό φῶς τῆς δικαιο- σύνης.</p> <p>Ἐνῷ στολίσθηκα μέ χαρίσματα πού φέρνουν πλοῦτο πνευματικό ἀπό τό Βάπτισμα, ἀγάπησα μᾶλλον τή φτώχεια τῶν κακῶν, καὶ ἀποξενώθηκα ἀπό τίς ἀρετές ἐγώ ὁ ταλαίπωρος, γιατί ξενιτεύθηκα στή μακρι- νὴ χώρα τῆς κακίας· Γί' αὐτό γύρισέ με πίσω, Σωτήρα, καὶ ἀγκάλιασέ με περιτειχίζοντάς με μέ τόν Σταυρό σέ ὄλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ψυχὴ μου, ρίξε μακριὰ τὴ μέθη τῶν παθῶν, καὶ ζή- τησε μέ τὴ νηστεία τό κρασί τό ὁποῖο καθαρίζει, καὶ εὐφραίνει τὴν καρδιά καὶ μαραίνει τίς ἡδονές, καὶ σβή- νει τὰ καμίλια τῆς σάρκα, καὶ τρέξε νά σταυρωθεῖς μα- ζί μέ τό Χριστό, ὁ ὁποῖος καρφώθηκε γιά σένα ἐπάνω σέ ξύλο, καὶ νά ζήσεις αἰῶνια.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσύ πού γέννησες τόν Θεό πάναγνη, σβῆσε τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ σημάδια τῆς ἁμαρτίας ἀποσπογγίζοντάς τα μέ τό αἷμα καὶ τό νερό πού πήγα- σαν ἀπό τὴν πλευρά τοῦ τέκνου σου, καὶ καθαρίζοντάς τα μέ τὰ ρεύματα πού χύθηκαν ἀπ' αὐτήν· Γιατί σ' ἐσένα φωνάζω, καὶ σ' ἐσένα καταφεύγω, κι ἐσένα καλῶ</p>
---	--	--

καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι, τὴν
Κεχαριτωμένην.

Εἰρμός ἕτερος.

Τὸν σταυρωθέντα σαρκικῶς, καὶ θεϊκῶς μὴ
παθόντα Ἰησοῦν, ὑμνοῦσιν οἱ ἄγγελοι, καὶ ἡμεῖς
οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ἐν τῇ σταυρώσει σου Χριστέ, τὸν
ἐπονείδιστον θάνατον ἐλών, τὸν ἐπικατάρατον,
ἔσωσας ἡμᾶς, φθορᾶς ἐκλυτρωσάμενος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα
τόν Κύριον.

Χερουβικῶς σε, ὦ Τριάς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος
ὑμνῶ, τὴν μίαν Θεότητα, ἀναρχον ἀπλήν, καὶ
πᾶσιν ἀκατάληπτον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τοῖς ἐγκωμίοις σε Ἀγνή, λαμπρῶς γεραίρουσι·
πᾶσαι αἱ γενεαὶ· τὸν Κτίστην γὰρ τέτοκας· ὦ
θαῦμα φρικτόν, καὶ ἔργον παμμακάριστον!

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πάντα ὑπήνεγκας παθεῖν, ὑπὲρ ἑνὸς τοῦ
σωθῆναί με, Χριστέ, ὑμνῶ σου τὴν Σταύρωσιν,
τοὺς ἥλους, τὴν σφαγὴν εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν
τόν Κύριον

Ὁ Εἰρμός.

«Τὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς, ἐν Οὐρανοῖς
δοξαζόμενον Θεόν, αἰνέσωμεν ἅπαντες οἱ
γγηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας».

Τιμιωτέρα.

σὲ βοήθεια, τὴν «Κεχαριτωμένην» (τὴ στολισμένη με
ὅλες τίς χάρες).

Εἰρμός ἄλλος.

Τὸν Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε σαρκικά (ὡς
ἄνθρωπος), ἀλλὰ ἔμεινε ἀπαθής ὡς Θεός, τὸν ὑμνοῦν οἱ
Ἄγγελοι, καὶ ἡμεῖς οἱ γήινοι σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Κατὰ τὴ σταύρωσή σου, Χριστέ, ἐκλέγοντας τὸν
ἐπικατάρατο θάνατο, ἔσωσες ἡμᾶς, λυτρώνοντάς μας
ἀπὸ τῆ φθορά.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύ-
ριο.

Ἁγία Τριάδα, σὲ ὑμνῶ, ὅπως τὰ Χερουβίμ, ἐσένα τὴ
μία Θεότητα, πού εἶσαι χωρὶς ἀρχὴ καὶ ἀπλή, καὶ
ἀκατανόητη σὲ ὅλους.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μέ τὰ ἐγκώμια, Ἀγνή, σὲ ἐγκωμιάζουν με λαμπρό-
τητα ὅλες οἱ γενιές· Γιατί γέννησες τὸν Κτίστη· Ὁ θαῦμα
φρικτό καὶ ἔργο παμμακάριστο!

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Δέχθηκες νὰ πάθεις τὰ πάντα γιὰ ἓνα λόγο, γιὰ νὰ
σωθῶ ἐγώ, Χριστέ· Ὑμνῶ τὴ σταύρωσή σου, τὰ καρφιά,
τὴ σφαγὴ σου σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Θεό, ὁποῖος δοξάζεται στοὺς Οὐρανούς με φω-
νές Ἀγγελικές, ἄς τὸν ὑμνήσουμε ὅλοι οἱ γήινοι σὲ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40). Ωιδή Θ'. (Τοῦ Μηναίου). Τριῶδιον. Ὁρῶν σε ἠπλωμένον ἐπὶ Σταυροῦ, τὰς ἀκτῖνας συνέστειλεν ἥλιος, πᾶσα δὲ γῆ, τρόμῳ ἐκλονεῖτο, Παμβασιλεῦ, ἐθελουσίως βλέπουσα, πάσχοντα τὸν φύσει σε ἀπαθῆ· διό σε ἱκετεύω, τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς ἰατρὸς Χριστὲ θεράπευσον. Ὁδοὺς σωτηριώδεις καταλιπὼν, τὰς εἰς Αἴδην φερούσας διώδευσα, σκότος βαθύ, ἔχων περικύκλω τὰς ἡδονάς, καὶ τῶν παθῶν τὸν ὀλισθον καὶ τὴν καταγιγίδα τῶν πειρασμῶν· διό σε ἱκετεύω τῷ σῶ Σταυρῷ με σῶσον, Χριστὲ ὡς μόνος πολυέλεος. Χειμῶνι συνεχόμενος πειρασμῶν, καὶ παθῶν τρικυμίας ποντούμενος, καὶ ἡδονῶν, σάλῳ χειμαζόμενος χαλεπῶς, τὸ τῆς Νηστείας πέλαγος, ἔφθασα τὸ πρᾶον καὶ γαληνόν, ἐν ᾧ με κυβερνήσας, τῷ σῶ Σταυρῷ Οἰκτίρμον, πρὸς σωτηρίαν ἐγκαθόρμισον. Θεοτοκίον. Συνέλαβες Παρθένε δίχα σπορᾶς τὸν τὰ σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἄνευ θελημάτων τῶν τῆς σαρκός, ἄνευ φθορᾶς δὲ τέτοκας, ἄνευθεν ὠδίνων τῶν μητρικῶν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40). Ωιδή Θ'. (Τοῦ Μηναίου). Τριῶδιο. Βλέποντάς σε ὁ ἥλιος ἀπλωμένον ἐπάνω σέ Σταυρό ἔκρουσε τίς ἀκτῖνες του, καὶ ὅλη ἡ γῆ συγκλονιζόταν ἀπὸ τρόμο, Βασιλιά τῶν πάντων, βλέποντας ἐσένα, τὸν ἀπαθῆ κατὰ τὴ φύση, νὰ πάσχεις θεληματικά· Γί' αὐτὸ σέ ἱκετεύω, Χριστέ, θεράπευσε σάν γιατρός τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου. Αφοῦ ἐγκατέλειψα τοὺς δρόμους πού ὀδηγοῦν στὴ σωτηρία, βάδισα ἐκείνους πού ὀδηγοῦν στὸν ἄδη ἔχοντας γύρω μου σάν βαθύ σκοτάδι τίς ἡδονές καὶ τὴν ὀλισθηρότητα (τὴν τάση νὰ γλιστρήσω) τῶν παθῶν καὶ τὴν καταγιγίδα τῶν πειρασμῶν· Γί' αὐτὸ σέ ἱκετεύω· Μέ τόνΣταυρό σου σῶσε με, Χριστέ, ὡς μόνος πολυέλεος. Ἐνῶ κατεχόμεουν (ἤμουν σφιγμένος) ἀπὸ τὴν καταιγιδα τῶν πειρασμῶν, καὶ καταποντιζόμεουν ἀπὸ τίς τρικυμίες τῶν παθῶν, καὶ θαλασσοδερόνοουν σκληρὰ ἀπὸ τό σάλο (τὴ ζάλη) τῶν ἡδονῶν, ἔφθασα στό πέλαγος τῆς νηστείας τό πρᾶο καὶ γαλήνιο· Στό ὁποῖο κάνε με νὰ ἀγκυροβολήσω, γιά νὰ σωθῶ, Εὐσπλαχνε, κυβερνώντας με μέ τό Σταυρό σου. Θεοτοκίο. Συνέλαβες, Παρθένε, χωρὶς ἄνδρα τὸνΛόγο τοῦ Θεοῦ πού δημιούργησε τὰ σύμπαντα, χωρὶς σαρκικές ἐπιθυμίες, καὶ γέννησες χωρὶς νὰ φθαρεῖς, χωρὶς τοὺς μητρικούς πόνους· γι' αὐτὸ ὁμολογώντας σε Θεοτόκο καὶ μέ τὴ γλῶσσα καὶ μέ τὴν καρδιά σέ μεγαλύνομε.</p>
--	--	---

<p>Εἰρμός ἕτερος.. Ἐκὼν ὑπέμεινας, σταυρωθῆναι Σωτῆρ ἡμῶν, ἵνα παράσχης πᾶσι ζωὴν, τοῦ θανάτου ἐκλυτρωσάμενος.</p> <p>Ἐύλω νενέκρωμαι, καὶ Σταυροῦ ξύλω ἔζησα, ἐν ᾧ ὁ Χριστός μου προσηλωθεῖς, τὸν ἐχθρόν μου ἐθανάτωσε.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ὡς συνυπάρχοντα, τὸν Υἱὸν τῷ Γεννήτορι καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συμπαρόν, ὁμοφρόνως προσκυνήσωμεν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Θαῦμα παράδοξον, καὶ ἐξαίσιον ἄκουσμα! πῶς καὶ ὡς μήτηρ τίκτεις Ἀγνή, καὶ οὐκ ἔγνωσ ὡς παρθένος φθοράν;</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Ἵμνῶ τὴν λόγχην σου, ἀνυμνῶ καὶ τοὺς ἥλους σου τὸν σπόγγον τὸν κάλαμον τὸν Σταυρόν, δι' ὧν σέσωσμαι, Ἰησοῦ ὁ Θεός.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Τὴν παρθενίαν σου Θεοτόκε ἀμίαντε, ἣν οὐ κατέφλεξε, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ὕμνοις ἄσιγήτοις μεγαλύνομεν».</p> <p>Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς ἀκαρίζειν σε τὴν Θεο- οτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χε- ρουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σερα- φίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν</p>		<p>Εἰρμός ἄλλος.</p> <p>Μέ τῆ θέλησή σου δέχθηκες νά σταυρωθεῖς, Σωτή- ρα μας, γιὰ νά προσφέρεις σέ ὅλους ζωὴ λυτρώνοντάς μας ἀπό τὸν θάνατο.</p> <p>Μέ τό ξύλο (τὸν ἀπαγορευμένο καρπό) νεκρώθηκα, καί μέ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ ἀναστήθηκα· Ἐπάνω σ' αὐτόν ἀφοῦ, καρφώθηκε ὁ Χριστός μου, ἐθανάτωσε τὸν ἐχθρό μου.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἐπειδὴ συνυπάρχει ὁ Υἱός μέ τὸν Πατέρα, καί τό Ἅγιο Πνεῦμα συμπαρίσταται, ἄς τοὺς προσκυνήσουμε ἀπό κοινού.</p> <p>Καί νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θαῦμα παράδοξο καὶ ἐξαίσιον (θαυμάσιο) ἄκουσμα! Πῶς καὶ σάν Μητέρα γεννᾷς, Ἀγνή, καὶ σάν Παρθένος δέ γνώρισες φθορά;</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Ἵμνῶ τὴν λόγχη σου, ἀνυμνῶ καὶ τὰ καρφιά σου, τό σπόγγο, τό καλάμι, τό Σταυρό, μέ τὰ ὅποια σώθηκα, Ἰησοῦ Θεέ μου.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Θεοτόκε ἀμόλυντη, μέ ἀκατάπαυστους ὕμνους με- γαλύνουμε τὴν παρθενία σου, τὴν ὅποια δέν κατέκαψε ἡ φωτιά τῆς Θεότητος.</p> <p>Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεο- τόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυντη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιό τιμημένη ἀπό τὰ Χε- ρουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιό ἐνδοξη ἀπό τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορά τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγμα-</p>
---	--	---

<p>ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν. Μικρά Συναπτή. Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40). Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνῶν). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Μικρά Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν, καταλιποῦσα ψυχὴ μου, ἐπὶ τὸ βάθος τῆς ἁμαρτίας κατελήλυθας, πονηροῖς ὁδοστάταις ἐμπεσοῦσα, τραυμάτων δὲ ὀδωδότην γέμουσα, κεῖσαι ἐρριμμένη ἄπορος. Διὸ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διὰ σέ σταυρωθέντι, καὶ μάλωπας ἐκουσίως δεξαμένῳ. Ἐπιμελήθητί μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.</p> <p>Τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς, τραυματισθεῖς ὁ δείλαιος, ἡμίθνητος γέγονα Κύριε. Προφητῶν δὲ ὁ χορὸς παρείδεν, ἡμιθανῆ κατιδῶν τυγχάνοντα, καὶ τέχναις ἀνθρωπίναις ἀνιάτρευτον. Διὸ χαλεπῶς ὀδυνώμενος, ἐν ταπεινώσει καρδίας κραυγάζω σοι. Χριστέ ὁ Θεός, ἐπίχεε ὡς εὐσπλαγχνος, ἐπ' ἐμὲ τὸ μέγα σου ἔλεος.</p>		<p>τικὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε. Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40). Φωταγωγικό τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας. (Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνῶν). (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Μικρὴ Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ψυχὴ μου, ἀφοῦ ἐγκατέλειψες τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν, κατῆλθες (κατέβηκες) στὸ βάθος τῆς ἁμαρτίας, γιατί ἔπεσες στὰ χέρια πονηρῶν ληστῶν πού στήνουν ἐνέδρες στοὺς δρόμους· Καὶ γεμάτη ἀπὸ τραύματα πού ἀναδίδουν δυσωδία εἶσαι ριγμένη κάτω ἀνήμπορη· Γι' αὐτὸ φώναξε στὸν Χριστὸ τὸν Θεό, πού γιὰ σένα σταυ- ρώθηκε καὶ δέχθηκε τραύματα μέ τὴ θέλησή του· Ἐπιμήσου (φρόντισέ) με, Κύριε, καὶ σῶσε με.</p> <p>Τραυματισμένος ἀπὸ τοὺς ληστρικούς λογισμοὺς ἐγὼ ὁ ἄθλιος εἶμαι μισοπεθαμένος, Κύριε. Ὁ ὄμιλος τῶν Προφητῶν μέ παρέβλεψε (μέ προσπέρασε), ἐπειδὴ εἶδε ὅτι εἶμαι μισοπεθαμένος καὶ ἀνιάτος ἀπὸ τέχνες ἀνθρώπινες. Γι' αὐτὸ ὑποφέροντας φοβερά μέ ταπεινώ- ση καρδιάς φωνάζω σ' ἐσένα· Χριστέ Θεέ μου, χύσε ἐπάνω μου τὸ μέγα σου ἔλεος, ὡς εὐσπλαχνος.</p>
--	--	--

<p>Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς, τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι ἠύφραίνεσθε, καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν..Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, σαρκὶ κρεμάμενον τῷ ξύλῳ, τὴν καρδίαν ἐτιτρώσκετο καὶ ὠλόλυζε δακρῦουσα· Λόγε, ποῦ μου ἔδυσ παμφίλτατε Ἰησοῦ, Υἱέ μου καὶ Κύριε; μὴ λίπης με μόνην, Χριστέ τὴν τεκοῦσάν σε.</p> <p>Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καί λοιπά. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί εὐθέως αἱ Ὁραι. ΩΡΑ Α'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160). Εἰς τὴν Τριθέκην. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγιωνᾶς ὑπερ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι, Κύριε· Καὶ πάσας ἡμῶν τὰς</p>		<p>Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἀνίκητοι, οἱ ὅποιοι νικήσατε τὴν πλάνην μέ τῇ δύναμη τοῦ Σταυροῦ, λάβατε ὡς μισθό τό βραβεῖο τῆς αἰωνίας ζωῆς· Δέν φοβηθήκατε τίς ἀπειλές τῶν τυράννων, ἐνῶ σᾶς πλήγωναν μέ τὰ βασανιστήρια, αἰσθανόσασταν εὐφροσύνη· Γι' αὐτό τὰ ἀγνά αἵματά σας τὰ ἀρεστά στόν Θεό, ἀναβλύζουν θεραπείες στίς ψυχές μας.</p> <p>Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίο.</p> <p>Ἡ Πάναγνη, ὅταν σέ εἶδε κραμασμένον σωματικά ἐπάνω στό ξύλο, πληγωνόταν στήν καρδιά της καί θρηνοῦσε γοερά δακρῦζοντας· Λόγε τοῦ Θεοῦ, ποῦ μου ἔχεις κρυφθεῖ, πολυαγαπημένε, Ἰησοῦ, Υἱέ μου καί Κύριε; Μή μέ ἐγκαταλείψεις μόνη ἐμένα πού σ' ἐγέννησα.</p> <p>Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καί λοιπά. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί ἀμέσως οἱ Ὁρες. ΩΡΑ Α'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). Γ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΣΤ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160). Τριθέκτη. Τροπᾶριο τῆς Προφητείας. Κύριε, λύγισε (ὑποχώρησε) μπροστά στά βασανιστήρια τῶν Ἀγιῶν, τὰ ὅποια ἔπαθαν γιά χάρη σου, καί</p>
---	--	---

ὀδύνας, ἴασαι, Φιλάνθρωπε, δεόμεθα.

Προκείμενον.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

Στίχ. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρωῖ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΜΑ', 4-14).

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, καὶ εἰς τὰ ἐπερχόμενα ἐγὼ εἶμι. Εἶδον ἔθνη, καὶ ἐφοβήθησαν, τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐξέστησαν, ἤγγισαν καὶ ἦλθον ἅμα, κρίνων ἕκαστος τῷ πλησίον, καὶ τῷ ἀδελφῷ βοηθῆσαι, καὶ ἐρεῖ· Ἴσχυσεν ἀνὴρ τέκτων, καὶ χαλκεὺς τύπτων σφύρα, ἅμα ἐλαύνων, τότε μὲν ἐρεῖ. Σύμβλημα καλὸν ἐστίν, ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἡλίοις, θήσουσιν αὐτά, καὶ οὐ κινήθησονται. Σὺ δὲ Ἰσραὴλ, παῖς μου Ἰακώβ, ὃν ἐξελεξάμην, σπέρμα Ἀβραάμ, ὃν ἠγάπησα, οὐ ἀντελαβόμεν ἀπ' ἄκρων τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῶν σκοπιῶν αὐτῆς ἐκάλεσά σε καὶ εἶπόν σοι· Παῖς μου εἶ, ἐξελεξάμην σε, καὶ οὐκ ἐγκατέλιπόν σε, μὴ φοβοῦ· μετὰ σοῦ γὰρ εἶμι, μὴ πλανῶ· ἐγὼ γάρ εἶμι ὁ Θεός σου ὁ ἐνίσχυσας σε, καὶ ἐβοήθησά σοι, καὶ ἠσφαλισάμην σε τῇ δεξιᾷ μου τῇ δικαίᾳ. Ἴδου αἰσχυνηθήσονται, καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοί σοι· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ ἀπολοῦνται πάντες οἱ ἀντίδικοί σου, ζητήσεις αὐτούς, καὶ οὐ μὴ εὔρης τοὺς ἀνθρώπους, οἱ παροινήσουσιν εἰς σέ· ἔσονται

θεράπευσε ὅλους τοὺς πόνους μας, σέ παρακαλοῦμε, φιλάνθρωπε.

Προκείμενο.

Εἶναι ὠραῖο νὰ δοξολογοῦμε τὸν Κύριο καὶ νὰ ψάλλουμε πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε.

Στίχ. Νὰ ἀναγγέλλουμε τὸ πρωῖ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειά σου τῇ νύχτα.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΜΑ'. 4-14).

Ἔτσι λέγει ὁ Κύριος· Ἐγὼ ὁ Θεός εἶμαι πρῶτος, καὶ στό μέλλον ἐγὼ θὰ ὑπάρχω αἰώνια. Εἶδαν τὰ ἔθνη τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καὶ φοβήθηκαν, ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς γῆς πλησίασαν καὶ συγκεντρώθηκαν μαζί, μὲ τὴν ἀπόφαση, νὰ βοηθήσει ὁ καθένας τὸν πλησίον του καὶ τὸν ἀδελφὸ του, καὶ νὰ δώσει πολλές ὑποσχέσεις· Πῆρε δύναμη ὁ τεχνίτης, καὶ ὁ σιδηρουργὸς χτυπᾷ μὲ τὴ σφύρα τὰ μέταλλα καὶ τὰ κάνει πλατιά, καὶ στό τέλος λέγει· Εἶναι ὠραῖο αὐτὸ τὸ συγκόλλημα. Τὰ ἐνίσχουν μὲ καρφιά καὶ τὰ στερεώνουν, γιὰ νὰ μὴ μετακινηθοῦν. Ἐσύ ὁμως, λαέ τοῦ Ἰσραὴλ, δοῦλε μου Ἰακώβ, τὸν ὅποιο ἐγὼ διάλεξα ὡς ἰδιαίτερό μου λαό, ἀπόγονε τοῦ Ἀβραάμ, τὸν ὅποιο ἐγὼ ἀγάπησα, αὐτὸν πού πῆρα στά χέρια μου ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀπὸ τὰ ὑψηλά μέρη τῆς γῆς σέ ἐκάλεσα καὶ εἶπα σ' ἐσένα· Ἐσύ εἶσαι δοῦλος μου, σέ διάλεξα καὶ δέν σέ ἐγκατέλειψα· Μὴ φοβᾶσαι, γιατί εἶμαι μαζί σου, μὴν ἀφήνεις τὸν ἑαυτόσου νὰ πλανηθεῖ, γιατί ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σου, πού σέ ἐνίσχυσας, καὶ σέ βοήθησα, καὶ σέ ἐξασφάλισα μὲ τὸ παντοδύναμο δεξιό μου χέρι. Νὰ, θὰ ἐξευτελισθοῦν καὶ θὰ ντροπιασθοῦν ὅλοι οἱ ἐχθροί σου· Γιατί θὰ εἶναι σάν νὰ μὴν ὑπῆρξαν,

γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ οὐκ ἔσονται οἱ ἀντιπολεμοῦντές σε, ὅτι ἐγὼ ὁ Θεὸς ὁ κρατῶν τῆς δεξιᾶς σου, ὁ λέγων σοι· Μὴ φοβοῦ, ἐγὼ βοηθός σου, μὴ φοβοῦ, Ἰακώβ, ὀλιγοστός Ἰσραὴλ, ἐγὼ ἐβοήθησά σοι, λέγει ὁ Θεός, ὁ λυτροῦμένός σε, Ἰσραὴλ.

Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν, καὶ περιεζώσατο.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικόν. 160-167-173).

ΤΕΤΑΡΤΗ Ε'. ΕΒΟΜΑΔΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Τοῦ Τριωδίου.

καὶ θὰ χαθοῦν ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί σου· Θὰ τοὺς ἀναζητήσεις καὶ δέ θὰ βρεῖς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι θέλησαν νὰ σέ καταδιώξουν σάν τρελοί· Γιατί θὰ εἶναι σάν νὰ μὴν ὑπῆρξαν καὶ δέν θὰ ὑπάρχουν ὅλοι ὅσοι σέ πολέμησαν. Γιατί ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σου, πού σέ κρατῶ ἀπὸ τό δεξιό σου χέρι καὶ σοῦ λέγω· Μὴ φοβᾶσθε, ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ, Ἰσραηλίτες, πού μείνατε λιγοστοί· Ἐγὼ σέ βοήθησα, λέγει ὁ Θεός, πού σέ λύτρωσα ἀπὸ τῆ δουλεία, λαέ τοῦ Ἰσραὴλ.

Προκείμενο.

Ὁ Κύριος εἶναι Βασιλιάς, εἶναι ντυμένος μέ εὐπρέπεια.

Στίχ. Ντύθηκε ὁ Θεός μέ δύναμη, καὶ τῆ ζώσθηκε.

Καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).

ΤΕΤΑΡΤΗ Ε'. ΕΒΟΜΑΔΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Τοῦ Τριωδίου

Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρω αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοί, κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγώ, ἕως ἄν παρέλθω.

Τοῖς τῶν ἐμῶν λογισμῶν, λησταῖς περιπεσῶν, ἐσυλήθην ὁ τάλας τὸν νοῦν, καὶ δεινῶς πληγωθεὶς, ὄλην μου τὴν ψυχὴν τετραυμάτισμαι, καὶ ἔνθεν κείμαι γυμνὸς ἀρετῶν, ἐν τῇ τοῦ βίου ὁδῷ, ἱερεὺς δὲ ἰδὼν με τῷ μῶλωπι ὀδυνώμενον, διὰ τὸ ἀνίατον, παρορῶν, οὐκ ἐπιβλέπει. Λευϊτης δὲ πάλιν, μὴ φέρων τὴν ψυχοφθόρον ἀλγηδόνα, καὶ αὐτὸς κατιδὼν, ἀντιπαρῆλθέ μοι, σὺ δὲ ὁ εὐδοκήσας, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ Μαρίας σαρκωθῆναι, Χριστὲ ὁ Θεός, τῇ φιλανθρωπία σου, παράσχου μοι τὴν ἴασιν, ἐπιχέων ἐπ' ἐμέ, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

(Πάλιν τὸ αὐτὸ).

Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλίψίν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.

Εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ξίφεσι γὰρ ἔκλιναν τοὺς αὐχένας, διὰ σὲ τὸν κλινάντα οὐρανοὺς, καὶ καταβάντα, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σὲ τὸν κενώσαντα ἑαυτόν, καὶ μορφήν δούλου λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι, ὧν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου,

Σίγουρα θὰ πέσουν στό δικό τους τό δίχτυ οἱ ἁμαρτωλοί. Ἐγώ ὅμως θὰ εἶμαι μόνος, χωριστά ἀπ' αὐτούς, καὶ θὰ τό προσπεράσω.

Ἐπειδὴ ἔπεσα στά χέρια τῶν ληστῶν τῶν λογισμῶν μου, ληστεύθηκα ὁ ταλαίπωρος στό νοῦ μου, καὶ ἀφοῦ πληγώθηκα φοβερά, εἶμαι τραυματισμένος σέ ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ γι' αὐτό εἶμαι πεσμένος, γυμνὸς ἀπὸ ἀρετές, στό δρόμο τῆς ζωῆς· Ὁ Ἱερέας βλέποντάς με νά ὑποφέρω, ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατο νά θεραπευθῶ, μέ παρὰβλεψε καὶ δέ μέ φρόντισε. Καὶ ὁ Λευϊτης πάλι μὴ ὑποφέροντας τὸν ψυχοφθόρο πόνο, καὶ αὐτός, ἀφοῦ μέ εἶδε καλά, μέ προσπέρασε· Ἐσύ ὅμως πού καταδέχθηκες νά πάρεις σάρκα ὄχι ἀπὸ τὴ Σαμάρεια ἀλλὰ ἀπὸ τὴ Μαρία, Χριστέ Θεέ μου, μέ τὴ φιλανθρωπία σου δός μου τὴ θεραπεία χύνοντας ἐπάνω μου τό μέγα σου ἔλεος.

Μέ θερμὴ προσευχὴ ἔκραξα πρὸς τὸν Κύριο. Μέ θερμὴ φωνὴ προσευχήθηκα στόν Κύριο.

(Πάλι τὸ ἴδιο).

Θὰ ἀφήσω νά ξεχυθεῖ μπροστά του ἡ δέησή μου, τὴ θλίψη μου θὰ τὴν ἀναγγεῖλω ἐνώπιόν του.

Ἐάν ὑπάρχει κάποια ἀρετὴ καὶ κάποιος ἔπαινος, ἀξίζει στοὺς Ἁγίους· γιατί ἔσκυψαν τό λαιμό τους κάτω ἀπὸ τὰ ξίφη, γιὰ σένα πού χαμήλωσες τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβηκες· Ἐχυσαν τό αἷμα τους γιὰ σένα, πού ἄδειασες ἀπὸ τὴ δόξα τὸν ἑαυτό σου καὶ πῆρες δούλου μορφή· Ταπεινώθηκαν μέχρι τό θάνατο μιμούμενοι τὴν πτωχείαν σου· μέ τίς εὐχές αὐτῶν καὶ σύμφωνα μέ τὴν πολλὴ εὐσπλαχνία σου, Θεέ μας, ἐλέησε μας.

(Τώρα πού αισθάνομαι, ὅτι) φεύγει ἡ ζωὴ ἀπὸ μέσα

καὶ σὺ ἔγνωσ τὰς τρίβους μου.

Κύριε, σὺ τοὺς ἱεροὺς Μαθητάς σου, λογικοὺς οὐρανοὺς ἔδειξας, τούτων ἱεραῖς μεσιτείαις, τῶν τῆς γῆς κακῶν με λύτρωσαι, δι' ἐγκρατείας ὑψῶν, συνέσεως ἐκάστοτε, τῆς πρὸς τὰ πάθη τὸν λογισμόν μου, ὡς οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἣ ἐπορευόμην, ἔκρουσαν παγίδα μοι.

Ἔχοντες, πάντες τὸν καιρὸν τῆς Νηστείας, ὡς συνεργὸν θεῶν πράξεων, κλαύσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· Διὰ τῶν σῶν μαθητῶν, Κύριε πολυέλεε, σῶσον τοὺς φόβῳ ἀνυμνοῦντας, τὴν πολλὴν φιλανθρωπίαν σου.

Κατενόουν εἰς τὰ δεξιά, καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με.

Ἀπόστολοι πανεύφημοι, οἱ τοῦ Κόσμου πρεσβευταί, ἀσθενούντων ἰατροί, τῆς υἰείας φύλακες, ἀμφοτέρωθεν ἡμᾶς συντηρήσατε, τῆς Νηστείας τὸν χρόνον διῆππεύοντας, ἐν ἀλλήλοις ἐνθέως εἰρηνεύοντας, τὸν νοῦν ἀνενόχλητον τῶν παθῶν φυλάττοντας, ἵνα ἄσωμεν Χριστῷ, ὡς νικητῇ ἐξαναστάντι, ὕμνον ἅπαντες.

Ἀπώλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχὴν μου.

Ἄπας ὁ βίος μου μετὰ πορνῶν, καὶ τελωνῶν ἐκδεδαπάνηται, ἄρα δυνήσομαι κἄν ἐν γῆρα, μεταγνῶναι ἄπερ ἐξήμαρτον; Δημιουργε τῶν

μου (καὶ λιποψυχῶ, σκέπτομαι), ὅτι Ἐσύ γνωρίζεις τὴν πορεία μου (πόσο δίκαια πορεύομαι).

Κύριε, Ἐσύ τοὺς ἀγίους Μαθητές σου τοὺς ἀνέδειξες πνευματικούς οὐρανοὺς· Μέ τις ἱερές μεσιτεῖες τοὺς λύτρωσέ με ἀπὸ τὰ κακά τῆς γῆς, ὑψώνοντας κάθε φορὰ τὸ λογισμό μου μέ τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴ σύνεση κατὰ τῶν παθῶν, ὡς εὐσπλαχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Σ' αὐτὸν τὸ δρόμο (τὸ δίκαιο) πού πορευόμουν, ἔκρουσαν γιὰ μένα παγίδα.

Ἔχοντας ὅλοι τὸν καιρὸ τῆς Νηστείας ὡς συνεργάτη στὶς θεϊκὲς πράξεις, ἄς κλάψουμε μέ ὅλη τὴν καρδιά μας, καὶ ἄς φωνάξουμε στό Σωτήρα· γιὰ χάρη τῶν Μαθητῶν σου, πολυέλε Κύριε, σῶζε αὐτοὺς πού μέ φόβο ἀνυμνοῦν τὴν πολλὴν φιλανθρωπία σου,

Στρέφω τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ δεξιά καὶ παρατηρῶ μέ προσοχή, καὶ δέν ὑπάρχει κανένας, πού νά κατανοεῖ τὸν κίνδυνο πού διατρέχω.

Ἀπόστολοι πανένδοξοι, πού εἴσθε πρεσβευτὲς τοῦ κόσμου, ἰατροί τῶν ἀσθενῶν, φύλακες τῆς υἰείας, βοηθήστε μας καὶ ἀπὸ τίς δύο πλευρές, καθὼς θά διανύουμε τὸ χρόνο τῆς Νηστείας, εἰρηνεύοντας θεάρεστα μεταξύ μας, φυλάγοντας τὸ νοῦ ἀνενόχλητο ἀπὸ τὰ πάθη, γιὰ νά ψάλουμε ὅλοι ὕμνο στόν Χριστό, ὡς νικητῇ πού ἀναστήθηκε.

Χάθηκε κάθε τρόπος διαφυγῆς ἀπὸ μένα, καὶ δέν ὑπάρχει κάποιος, γιὰ νά σώσει τὴν ψυχὴ μου.

Ὅλη ἡ ζωὴ μου δαπανήθηκε μέ πόρνες καὶ τελῶνες· Ἄραγε θά μπορέσω ἔστω στά γηρατεία, νά μετανοήσω γιὰ ὅσα ἀμάρτησα; Δημιουργε τῶν πάντων καὶ ἰατρὲ

ἀπάντων, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε εἶπα· Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῆ ζώντων.

Βάρει συνέχομαι ἀμελείας, τῷ βορβόρῳ ἐγκυλινδούμενος, βέλει κεντούμενος τοῦ Βελίαρ, καὶ μολύνω τὸ κατ' εἰκόνα μου. Ἐπιστροφεῦ ἀμελούντων, καὶ λυτρωτὰ ἐπταισμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα.

Γέγονα πρόσκομμα τῶν ἀνθρώπων, γεωργήσας ὡς γηγενῆς, γεηρά· γάμῳ ὠμίλησα σὴ προστάξει, καὶ παρέβην μιάνας κοίτην ἐμήν, ὁ ἀπὸ γῆς πλαστουργήσας, τὸ πλάσμα σου μὴ παρίδης, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ῥῥυσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Δήμιος γέγονα τῇ ψυχῇ μου, τῆς σαρκός μου πρόνοιαν ποιησάμενος, δαίμοσι παίγνιον κατεστάθην, ἡδοναῖς δουλεύων καὶ ἀτοπήμασι τῇ εὐσπλαχνία σου φεῖσαι, φυγαδευτὰ τῶν δαιμόνων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου.

Ἐκὼν ἐξήμαρτον ὑπὲρ πάντας, διὰ τοῦτο

τῶν ἀσθενῶν, Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Σ' ἐσένα κράζω, Κύριε, εἶπα, Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου, Ἐσὺ εἶσαι ἡ κληρονομία μου στήν παροῦσα ζωή.

Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τό βάρους τῆς ἀμελείας καὶ κυλιέμαι στό βόρβορο, καὶ τραυματίζομαι ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ διαβόλου, καὶ μολύνω τό «κατ' εἰκόνα» μου (τά χαρίσματα πού μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός). Ἐσὺ πού ἐπιστρέφεις τοὺς ἀμελεῖς καὶ μᾶς λυτρώνεις ἀπὸ τὰ σφάλματα, Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Δῶσε προσοχή στήν προσευχή μου, γιατί ταπεινώθηκα πάρα πολύ.

Ἐγίνα σκάνδαλο τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ὡς γήινος καλλιέργησα γήινα πράγματα· Ἦλθα σέ σχέση με γάμο σύμφωνα με τὴν προσταγή σου, καὶ ἔγίνα παραβάτης μολύνοντας τὴν κοίτη (τό κρεβάτι) μου. Ἐσὺ πού με ἔπλασες ἀπὸ τῆ γῆ, μὴ παραβλέψεις τό πλάσμα σου, Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Σῶσε με ἀπ' αὐτοὺς πού με καταδιώκουν, γιατί εἶναι πολύ πιό δυνατοί ἀπὸ μένα.

Ἐγίνα δήμιος γιὰ τὴν ψυχὴ μου φροντίζοντας γιὰ τό σῶμα μου· Κατάντησα παιχνίδι τοῦ δαίμονα, ἐπειδὴ εἶμαι δοῦλος στίς ἡδονές καὶ στίς ἄτοπες πράξεις. Λυπήσου με με τὴν εὐσπλαχνία σου, Ἐσὺ πού διώχνεις τοὺς δαίμονες, Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Βγάλε τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὴ φυλακὴ της, γιὰ νά ἐξυμνήσω τό ὄνομά σου.

Μέ τὴ θέλησή μου ἀμάρτησα περισσότερο ἀπὸ

ἐγκαταλέλειμμαί, ἔχω ἀντίδικον τῆς ψυχῆς μου, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα καὶ σκοτίζει με. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει, καὶ ὁδηγὸς πλανωμένων. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι.

Ζήσεται ἔλεγεν ὁ Προφήτης, ἡ ψυχὴ μου Κύριε, καὶ αἰνέσει σε, ζήτησον πρόβατον πλανηθέν με, καὶ ἀρίθμησόν με τῇ ποιμνῇ σου· δός μοι καιρὸν μετανοίας, ἵνα στενάζων βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Ἡμαρτον ἡμαρτον ἀθετήσας, τὰ προστάγματά σου Χριστέ ὁ Θεός, ἵλεως γενοῦ μοι, ὦ Εὐεργέτα, ἵνα βλέψω τοῖς ἔνδοθεν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀποφύγω τοῦ σκότους, καὶ μετὰ φόβου βοήσω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Θῆρες με ἄγριοι περιέσχον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν με ἄρπασον Δέσποτα· θέλεις γὰρ ἅπαντας τοῦ σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, πάντας ἀνθρώπους ὡς Κτίστης, καὶ μετὰ πάντων με σῶσον. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἴλασμός ἐστιν.

ὅλους, γι' αὐτὸ εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος· ἔχω ἀντίπαλο τῆς ψυχῆς μου τὸ σαρκικό φρόνημα καὶ μέ σκοτίζει. Ἐσὺ τὸ φῶς τῶν σκοτισμένων καὶ ὁ ὁδηγὸς αὐτῶν πού πλανῶνται, Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Θὰ περιμένουν οἱ δίκαιοι, ὥσπου νὰ ἀπαντήσεις στίς προσευχές μου.

Θὰ ζήσει ἡ ψυχὴ μου καὶ θὰ σέ ὑμνεῖ, ἔλεγε ὁ Προφήτης· Ἀναζήτησε ἐμένα τὸ πρόβατο πού πλανήθηκα, καὶ συκαταρίθμησέ με στό κοπάδι σου· Δός μου καιρὸ μετανοίας γιὰ νὰ φωνάζω στενάζοντας· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου ἔκραξα σ' ἐσένα, Κύριε. Κύριε, εἰσάκουσε τὴ φωνή μου.

Ἀμάρτησα, ἀμάρτησα, ἐπειδὴ δέν λογάριασα τὰ προστάγματά σου, Χριστέ Θεέ μου· Εὐεργέτη μου, γίνε σπλαχνικός σ' ἐμένα, γιὰ νὰ δῶ μέ τὰ ἐσωτερικά μάτια, καὶ νὰ ἀποφύγω τὸ σκότος, καὶ μέ φόβο, νὰ φωνάξω· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Ἄς γίνουν τὰ αὐτιά σου προσεκτικά στή φωνή τῆς ἰκεσίας μου.

Ἄγρια θηρία μέ κύκλωσαν, ἀλλὰ ἄρπαξέ με ἀπὸ αὐτά, Κύριε· Γιατί θέλεις νὰ σωθοῦν ὅλοι, καὶ νὰ ἔλθουν σέ ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας (νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια)· Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς Κτίστης, καὶ μαζί μέ ὅλους κι ἐμένα σῶσε με· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Ἐὰν ἐξετάσεις προσεκτικά τίς ἀνομίες μας, Κύριε, Κύριε, ποιός μπορεῖ νὰ ἀντέξει (τὴ δίκαιη κρίση σου);

Ίαμα γίνου μοι Εὐεργέτα, λυτρωτὰ, σωτήρ μου, καὶ μὴ ἀπόση με, ἴδε με κείμενον ἀνομίαις, καὶ ἀνάστησόν με ὡς παντοδύναμος, ἵνα κἀγὼ ἐξαγγέλλω, τὰς πράξεις μου καὶ βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Κρύψας τὸ τάλαντον τὸ δοθέν μοι, ὡς ἀγνώμων δοῦλος τῇ γῆ κατέχωσα· καὶ γὰρ ὡς ἄχρηστος κατεκρίθην, καὶ οὐ τολμῶ λοιπὸν ἐξαιτησαί σοι, ὡς ἀνεξίκακος οἴκτειρόν με, ἵνα κἀγὼ ἀνακράζω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας, ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Λίμνην ἐξήρανας παθημάτων, τῆς Αἰμορροούσης ἀφῆ κρασπέδου σου, λήψομαι ἄφεςιν ἐγκλημάτων, ἀδιστάκτῳ πίστει σοι προσερχόμενος. Δέξαι καὶ ὡς ἐκείνην, καὶ ἴασαί μου τὸ ἄλγος. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἵτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις· καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Γνωρίζω ὅμως, ὅτι κοντὰ σ' ἐσένα ὑπάρχει ἡ συγχώρηση.

Ἐσὺ ὁ Εὐεργέτης γίνε γιὰ μένα θεραπεία, ὁ λυτρωτὴς ὁ σωτήρας μου, καὶ μὴ μέ ἀπομακρύνεις· Δές με πού εἶμαι πεσμένος στίς ἀνομίες, καὶ ἀνάστησέ με ὡς παντοδύναμος, γιὰ νά ἀναγγέλλω κι ἐγὼ τίς πράξεις μου, καὶ νά φωνάζω σ' ἐσένα· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Γιὰ τὸ ὄνομά σου, (πού θυμίζει ἀγαθότητα), δείχνω ὑπομονή σ' ἐσένα, Κύριε. Ὑπομένει ἡ ψυχὴ μου στά λόγια σου. Ἐλπίζει ἡ ψυχὴ μου στὸν Κύριο.

Ἐκρύψα τὸ τάλαντο πού μοῦ δόθηκε σάν ἀγνώμων δοῦλος, καὶ τὸ ἔχωσα στή γῆ· Καὶ γι' αὐτὸ καταδικάσθηκα ὡς ἄχρηστος, καὶ δέν τολμῶ στό ἐξῆς, νά ζητήσω τίποτε· ὡς ἀνεξίκακος (αὐτὸς πού ἀνέχεται τὸ κακό) λυπήσου με, ὥστε κι ἐγὼ νά φωνάζω δυνατὰ· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Ἀπὸ τὰ βαθιὰ χαράματα μέχρι τὴν προχωρημένη νύχτα, ἀπὸ τὰ βαθιὰ χαράματα, ἄς στηρίζει ὁ νέος Ἰσραὴλ (οἱ χριστιανοί) τὴν ἐλπίδα του στὸν Κύριο.

Ἀποξήρανες τὴ λίμνη τῶν παθημάτων τῆς Αἰμορροούσας μέ τὸ ἄγγιγμα τοῦ κρασπέδου σου (τοῦ ἄκρου τοῦ ἱματίου σου)· Θά λάβω κι ἐγὼ ἄφεση τῶν ἁμαρτημάτων, ἐάν πλησιάσω μέ ἀδίστακτη πίστη· Δέξου κι ἐμένα, ὅπως ἐκείνην καὶ θεράπευσέ μου τὸν πόνο. Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Διότι κοντὰ στό Θεό ὑπάρχει τὸ ἔλεος, καὶ εἶναι ἄφθονη ἡ λύτρωση κοντὰ του. Καὶ αὐτὸς θά λυτρώσει τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ ὅλες τίς ἀνομίες του.

Μέλλεις καθέζεσθαι ἐπὶ θρόνου, ὁ ποιήσας
λόγω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, μέλλομεν
ἅπαντες παραστῆναι, ἐξαγγέλλοντές σοι τὰς
ἀμαρτίας ἡμῶν, πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν
μετανοίᾳ με δέξαι. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος
ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη,
ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

Νεῦσον σὼ ὄμματι τῷ εὐσπλάγχνῳ, καὶ
γενοῦ μοι ἰλεως μόνη Σωτῆρ,νάματα δώρησαι
ιαμάτων, τῇ ἀθλία μου καὶ ταλαιπώρῳ ψυχῇ,
ἀπόσμηξον ἐκ τοῦ ῥύπου, τῶν ἔργων μου ἵνα
μέλψω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν
με.

Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ
ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Εἴφη ἠντρέπισεν ὁ Βελίαρ, ἐκθηρεῦσαι
σπεύδων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ξένον ἐποίησέ
με Οἰκτίρμον, φωτισμοῦ τῆς γνώσεως τοῦ
προσώπου σου. Ὁ κραταιὸς ἐν ἰσχύϊ, τούτου
σκευῶν ἄρπασόν με· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος
ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν
κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ
δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς
ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς,
οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν
ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Ὅλος τοῖς πάθεσιν ἐδουλώθην, ἐγκαταλείψας

Πρόκειται νὰ καθίσεις ἐπάνω σέ θρόνο, Ἐσύ πού μέ
τό λόγο σου δημιούργησες τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ· Πρό-
κειται ὅλοι νὰ παρουσιασθοῦμε ὁμολογώντας σ' ἐσένα
τὶς ἀμαρτίες μας· Πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δέξου με
μέ μετάνοια· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο ὅλα τὰ ἔθνη, ἐπαινέστε τον
ὅλοι οἱ λαοί.

Κάνε ἓνα νόημα μέ τό σπλαχνικό βλέμμα σου, καί
γίνε γιά μένα συγχωρητικός, μόνη Σωτῆρα· Δώρισε ρεῦ-
ματα θεραπειῶν στήν ἄθλια καὶ ταλαιπώρη ψυχὴ μου·
Σκούπισε, καθάρισέ με ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῶν ἔργων
μου, γιά νὰ ψάλω· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε
με.

Διότι ἀποδείχθηκε παντοδύναμο τό ἔλεός του σ'
ἐμᾶς, καὶ ἡ ἀξιοπιστία τοῦ Κυρίου παραμένει αἰώνια.

Ἐτοίμασε ξίφη ὁ κακοῦργος (ὁ διάβολος) τρέχοντας
νὰ συλλάβει τὴν ταπεινὴ μου ψυχὴ· Μέ ἔκανε ξένο (μέ
ἀποξένωσε), Εὐσπλαχνε, ἀπὸ τό φωτισμό πού δίνει ἡ
γνώση τοῦ προσώπου σου. Ἐσύ ὁ παντοδύναμος ἄρπαξέ
με ἀπὸ τίς παγίδες του· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά,
σῶσε με.

Σ' ἐσένα ὕψωσα τὰ μάτια μου, πού κατοικεῖς στόν
οὐρανό. Νά, σάν μάτια δούλων προσηλωμένα στά χέ-
ρια τῶν κυρίων τους, σάν μάτια δούλης προσηλωμένα
στά χέρια τῆς κυρίας της, ἔτσι στρέφονται τὰ μάτια μας
πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεό μας, ἕως ὅτου μᾶς σπλαχνισθεῖ.

Ὁλόκληρος ὑποδουλώθηκα στά πάθη, ἐπειδὴ

νόμον καὶ θείας γραφάς, ὅλον με ἴασαι εὐεργέτα, δι' ἐμέ κατ' ἐμέ γεγονώς ἀγαθέ, ἐπίστρεψόν με οἰκτίρμον, ὁ τῶν παθῶν καθαιρέτης. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Πόρνη τοῖς δάκρυσι καταβρέχει, τοὺς ἀχράντους τε καὶ τιμίους πόδας σου, πάντας προτρέπουσα τοῦ προστρέχειν, καὶ λαμβάνειν λύσιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν. Αὐτῆς τὴν πίστιν παράσχου, καὶ μοι Σωτήρ του βοᾶν σοι, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

(Προηγεῖται ὁ στίχος ἐκάστου τροπαρίου).

Ῥῦπον καθάρισον τῆς ψυχῆς μου ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας καὶ νηπιάσας σαρκί, ῥανίδα ἐλέους σου καταπέμψας, τῷ ἀσθενεῖ καὶ τεθλασμένῳ Χριστέ, ἀπόπλυνον ἐκ τοῦ ῥύπου, ἰάτρευσον ἀσθενοῦντα. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στήριξον Δέσποτα τὴν ψυχὴν μου, σοὶ προστρέχειν καὶ σοὶ δουλεύειν αἰεὶ σκέπη ὑπάρχεις γάρ μου καὶ φύλαξ, καὶ ἀντίληψις καὶ βοήθεια, ἀξιώσον Θεέ Λόγε, βοᾶν με ἐν παρρησίᾳ· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν

ἐγκατέλειψα τὸ νόμο καὶ τίς Ἅγιες Γραφές· Ὀλόκληρο θεράπευσέ με εὐεργέτη μου, πού ἔγινες γιὰ μένα ὅπως ἐγώ, ἀγαθέ· Ἐπίστρεψέ με, εὐσπλαχνε, πού ἐξουδετερώνεις τὰ κακά. Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ μας, διότι ἐπὶ πολὺ χρόνο γεμίσαμε ἀπὸ ἐξευτελισμούς. Μὲ τὸ παραπάνω γέμισε ἡ ψυχὴ μας. Ἡ καταισχύνῃ νὰ ἔλθει σ' αὐτούς, πού εὐημεροῦν σέ βάρος μας, καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς στοὺς ὑπερηφάνους, (οἱ ὅποιοι μᾶς τυραννοῦν).

Ἡ Πόρνη βρέχει μὲ τὰ δάκρυσά της τὰ ἀμόλυντα καὶ τίμια πόδια σου, παρακινώντας ὅλους νὰ ἔρχονται κοντά σου καὶ νὰ λαμβάνουν τὴ συγχώρησι τῶν ἁμαρτημάτων τους. Αὐτῆς τὴν πίστη δῶσε καὶ σ' ἐμένα, Σωτήρα, γιὰ νὰ φωνάζω σ' ἐσένα· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

(Προηγεῖται ὁ στίχος αὐτὸς σὲ κάθε τροπάριο).

Καθάρισε τὸν ρύπο (τὴν ἀκαθαρσία) τῆς ψυχῆς μου, Ἐσύ πού γιὰ μένα πτώχευσες καὶ ἔγινες νήπιο κατὰ σάρκα, στέλνοντας μιά σταγόνα τοῦ ἐλέους σου, σ' ἐμένα τὸν ἀσθενῆ καὶ συντετριμμένο, Χριστέ· Πλῦνε με ἀπὸ τό (Σελ. 306-307), θεράπευσέ με ἐμένα πού εἶμαι ἀσθενής· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Στήριξε, Κύριε, τὴν ψυχὴ μου, νὰ τρέχει κοντά σου καὶ νὰ ὑπηρετεῖ πάντοτε ἐσένα· Γιατί εἶσαι σκέπη μου καὶ φύλακας καὶ προστασία καὶ βοήθεια· Ἀξιώσέ με, Λόγε τοῦ Θεοῦ, νὰ φωνάζω σ' ἐσένα μὲ θάρρος· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

<p>με.</p> <p>Τείχος ἀπόρθητον ἡμῖν γενοῦ, Ἰησοῦ Σωτῆρ καὶ ἐλεῆμον Θεέ· τρόποις καὶ ἔργοις ἀπατηλοῖς γάρ, συμπεπτώκαμεν, ἀλλ' ἀνάστησον, ὡς εὐεργέτης τὸ πλάσμα, καὶ διαλλάγηθι ὡς οἰκτίρμον. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.</p> <p>Υἱὸς ὁ ἄσωτος ἐγενόμην, διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, λιμῶ νῦν τήκομαι, ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγω, ὥσπερ ἐκεῖνον δέξαι με, Πάτερ ἀγαθέ, καὶ μέτοχον τῆς τραπέζης, ἀξιώσον τοῦ βοᾶν σοι. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.</p> <p>Φθόνῳ ἐξέβαλε Παραδείσου, τὸν πρωτόπλαστον ὁ ἀρχέκακος, φάσκων τὸ Μνήσθητι ἐπὶ ξύλου, ὁ Ληστής ἀπέλαβε τὸν Παράδεισον, ἐγὼ δὲ πίστει καὶ φόβῳ, τὸ Μνήσθητί μου, βοᾶ σοι. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.</p> <p>Χεῖρά μοι ἔκτεινον ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ ὁ Θεός, χάριν καὶ ἔλεός μοι παράσχου, τῇ πρεσβείᾳ τῆς παναμώμου Μητρός, τῆς σὲ τεκούσης ἀσπόρως, καὶ τῶν Ἀγίων σου πάντων. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.</p> <p>Ψάλλοντα, δέξαι με καθ' ἐκάστην, ὁ Ἄμνος ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν μου, ψυχὴν καὶ σῶμά μου ὀλοκλήρως, εἰς τὰς χεῖράς σου παρατίθημι, καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, χρεωστικῶς ἐκβοᾶ σοι. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.</p>		<p>Γίνε γιά μᾶς τείχος ἀπόρθητο (πού δέν κυριεύεται), Ἰησοῦ Σωτῆρα, Θεέ τοῦ ἐλέους· Γιατί πέσαμε σέ τρόπους καὶ ἔργα ἀπατηλά, ἀλλά ἀνάστησε ὡς εὐεργέτης τὸ πλάσμα, καὶ συμφιλιώσου, ὡς εὐσπλαχνος μαζί μας. Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.</p> <p>Ἔγινα ὁ Ἄσωτος Υἱὸς διασκορπίζοντας τὸν πλοῦτο, καὶ τώρα λιώνω ἀπὸ πείνα· Καταφεύγω κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη σου, δέξου με σάν ἀκεῖνον, Πάτερ ἀγαθέ, καὶ σάν μέτοχο στό τραπέζι σου ἀξιώσέ με νά φωνάζω σ' ἐσένα· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.</p> <p>Ἀπὸ φθόνου ἔβγαλε ἀπὸ τὸν παράδεισο τὸν πρωτόπλαστο ὁ ἀρχηγός τοῦ κακοῦ· Λέγοντας τὸ Μνήσθητί μου ἐπάνω στό Σταυρό ὁ ληστής ἐπῆρε πίσω τὸν παράδεισο· Κι ἐγὼ μὲ πίστη καὶ φόβο σου φωνάζω τὸ Μνήσθητί μου· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.</p> <p>Ἄπλωσέ μου τὸ χέρι, ὅπως στὸν Πέτρο, καὶ ἀνέβασέ με ἀπὸ τὸν βυθό, Θεέ μου· Δός μου χάρη καὶ ἔλεος μὲ τὴν πρεσβεία τῆς παναμόλυνης Μητέρας, πού σ' ἐγέννησε χωρὶς ἄνδρα, καὶ ὅλων τῶν Ἀγίων σου· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.</p> <p>Δέξου με ἐμένα πού ψάλλω κάθε μέρα, ἐσύ ὁ Ἄμνος (τό ἀρνὶ τοῦ Θεοῦ) ὁ ὁποῖος σηκώνεις τὴν ἁμαρτία μου· Τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου τὰ ἀποθέτω ὀλοκληρωτικά στά χέρια σου· Καὶ κατὰ τὴν νύχτα καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα, ὅπως χρεωστῶ, φωνάζω σ' ἐσένα· Κύριε, πρὶν χαθῶ τε-</p>
--	--	---

Ὡ τῆς ἀφάτου σου εὐσπλαχνίας, υπεράγαθε ἀνεξίκακε Κύριε! ὦ ἀναμάρτητε καὶ οἰκτίρμον, μὴ με ἀπορρίψεις ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ὅπως καὶ γὰρ εὐχαρίστως, χαίρων καὶ ψάλλον βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὡ τῆ ἀρρήτῳ συγκαταβάσει! ὦ τοῦ ξένου τόκου τὸ ὑπερθαύμαστον! ὦ πῶς Παρθένος βρέφος σε φέρει, ἐν ἀγκάλαις ταύτης τὸν Ποιητὴν καὶ Θεόν! ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθῆναι, καταδεξάμενος εὐεργέτα, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν....

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Προκείμενον.

Θεὸς ἐκδικήσεων Κύριος, Θεὸς ἐκδικήσεων ἐπαρρησιάσατο.

Στίχ. Ὑψώθητι, ὁ κρίνων τὴν γῆν.

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (ΙΖ' . 1-9).

Ἐγένετο Ἄβραμ ἐτῶν ἐνενηκονταεννέα. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἄβραμ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου, εὐαρέσκει ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ γίνου ἄμεμπτος καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σου, καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. Καὶ ἔπεσεν Ἄβραμ ἐπὶ πρόσωπον

λειωτικά, σῶσε με.

Ὡ στήν ἀνέκφραστή σου εὐσπλαχνία, υπεράγαθε ἀνεξίκακε (ἀνεκτικέ στό κακό) Κύριε! Ὡ ἀναμάρτητε καὶ εὐσπλαχνε, μὴ μέ ἀπορρίψεις ἀπὸ τό πρόσωπό σου· Ὡστε κι ἐγὼ εὐχαρίστως χαίροντας καὶ ψάλλοντας, νά φωνάζω σ' ἐσένα· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Δόξα.. Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ὡ στή μυστηριώδη συγκατάβαση! Ὡ στό ὑπερβολικά θαυμαστό γεγονός τῆς παράξενης γεννήσεως! Ὡ πῶς Παρθένος κρατεῖ ὡς βρέφος στίς ἀγκάλες τῆς, ἐσένα τόν Ποιητὴ καὶ Θεό! Ἐσύ πού καταδέχθηκες νά λάβεις σάρκα ἀπ' αὐτήν, ὁ Εὐεργέτης, Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Προκείμενο.

Ὁ Κύριος εἶναι Θεός πού ἀποδίδει δικαιοσύνη (ἀμοιβή ἢ τιμωρία). Ὁ Θεός τῶν δικαίων ἀποφάσεων παρουσιάζεται φανερά.

Στίχ. Ὑψώσου, ἐσύ πού κρίνεις τὴ γῆ.

Ἀναγνώσματα.

Γένεση (ΙΖ' . 1-9).

Ἐγινε ὁ Ἄβραμ ἐνενηντα ἐννέα ἐτῶν. Καὶ ἐμφανίσθηκε ὁ Κύριος στόν Ἄβραμ καὶ τοῦ εἶπε· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σου· Νά εἶσαι ἀρεστός σ' ἐμένα καὶ νά εἶσαι ἄμεμπτος, καὶ θά συνάψω τὴ διαθήκη μου ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ σ' ἐσένα, καὶ θά σέ κάνω νά αὐξηθεῖς πολὺ ἀριθμητικά. Καὶ ἔπεσε μέ τό πρόσωπο κάτω ὁ Ἄβραμ

αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεός, λέγων· Ἴδου ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔση πατήρ πλήθους ἐθνῶν. Καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν ἔθνῶν τέθεικά σε. Καὶ ἀύξανῶ σε σφόδρα σφόδρα, καὶ θήσω σε εἰς ἔθνη καὶ βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σοῦ, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον εἶναι σου Θεός, καὶ τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ. Καὶ δώσω σοι καὶ τῷ σπέρματί σου τὴν γῆν, ἣν παροικεῖς, πᾶσαν τὴν γῆν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ· Σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν.

Προκείμενον.

Ἄισατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἄισατε τῷ Κυρίῳ, εὐλογήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Παροιμίαι. (ΙΕ', 20-ΙΣ', 9).

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων μυκτηρίζει μητέρα αὐτοῦ. Ἄνοήτου τρίβοι, ἐνδεεῖς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται. Ὑπερτίθενται λογισμοὺς οἱ μὴ τιμῶντες συνέδρια, ἐν δὲ καρδίαις βουλευομένων μένει βουλή. Οὐ μὴ ὑπακούση ὁ κακὸς αὐτῇ, οὐδὲ μὴ εἶπη καίριόν τι καὶ καλὸν τῷ κοινῷ. Ὅδοι ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνας ἐκ τοῦ Ἰαίδου

καὶ τοῦ μίλησε ὁ Θεός λέγοντας· Νά ἡ συμφωνία μου μαζί σου, θά εἶσαι πατέρας πολλῶν ἐθνῶν. Καὶ στό ἐξῆς δέν θά εἶναι πλέον τό ὄνομά σου Ἀβραμ, ἀλλά θά εἶναι τό ὄνομά σου Ἀβραάμ, γιατί θά σέ κάνω πατέρα πολλῶν ἐθνῶν. Καί θά σέ πολλαπλασιάσω ὑπερβολικά καί θά σέ κάνω ἔθνη, καί ἀπό σένα θά προέλθουν βασιλεῖς. Καί θά κρατήσω σταθερή τή διαθήκη μου ἀνάμεσα σ' ἐσένα καί στούς ἀπογόνους σου μετὰ ἀπό σένα στό πέρασμα τῶν γενεῶν, γιά νά εἶναι αἰώνια διαθήκη, γιά νά εἶμαι Θεός δικός σου καί τῶν ἀπογόνων σου μετὰ ἀπό σένα. Καί θά δώσω σ' ἐσένα καί στούς ἀπογόνους σου τή χώρα, στήν ὁποία προσωρινά τώρα κατοικεῖς, ὅλη τή γῆ Χαναάν σάν ιδιοκτησία αἰώνια, καί θά εἶμαι γι' αὐτούς Θεός. Καί εἶπε ὁ Θεός στόν Ἀβραάμ· Κι ἐσύ ὅμως θά διατηρήσεις τή συμφωνία μου, ἐσύ καί οἱ ἀπόγονοί σου μετὰ ἀπό σένα στίς γενιές τους.

Προκείμενο.

Ψάλατε στόν Κύριο καινούριο ὕμνο.

Στίχ. Ψάλατε στόν Κύριο, δοξολογήστε τό ὄνομα του.

Παροιμίες. (ΙΕ' . 20-ΙΣΤ' . 9).

Ὁ συνετός υἱὸς εὐφραίνει τόν πατέρα του, καί ὁ ἀσύνητο υἱὸς περιπαίζει (κοροϊδεύει) τή μητέρα του. Οἱ πορεῖες τοῦ ἀνοήτου εἶναι παράλογες, ὁ φρόνιμος ὅμως ἄνδρας βαδίζει τόν ἴσιο δρόμο. Αὐτοί πού ὑποτιμοῦν τίς ἀποφάσεις τῶν συνεδρίων καθυστεροῦν νά πραγματοποιήσουν τίς ἀποφάσεις τους, στίς καρδιές ὅμως τῶν συνετῶν ἀρχόντων μένει σταθερή ἡ ἀπόφαση καί ἐφαρμόζεται. Ὁ κακὸς ἄρχοντας δέν ὑπακούει στήν

σωθῆ. Οἴκους ὑβριστῶν κατασπᾶ Κύριος, ἐστήριξε δὲ ὄριον χήρας. Βδέλυγμα Κυρίῳ λογισμὸς ἄδικος, ἀγνῶν δὲ ῥήσεις σεμναί. Ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δώρων λήψεις σώζεται. Ἐλεημοσύναις καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἁμαρτίαι, τῷ δὲ φόβῳ Κυρίου, ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ. Καρδία δικαίων μελετῶσι πίστεις, στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακά. Δεκταὶ παρὰ Κυρίῳ ὁδοὶ ἀνδρῶν δικαίων, διὰ δὲ αὐτῶν καὶ οἱ ἐχθροὶ φίλοι γίνονται. Μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν, εὐχαῖς δὲ δικαίων ἐπακούει, θεωρῶν ὀφθαλμὸς καλὰ, εὐφραίνει καρδίαν, φήμη δὲ ἀγαθὴ πιαίνει ὅσα. Ὁ εισακούων ἐλέγχους ζωῆς, ἐν μέσῳ σοφῶν ἀυλισθήσεται. Ὅς ἀπωθεῖται παιδείαν, μισεῖ ἑαυτόν, ὁ δὲ τηρῶν ἐλέγχους, ἀγαπᾶ ψυχὴν ἑαυτοῦ. Φόβος Κυρίου παιδεία καὶ σοφία, καὶ ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ. Τῷ ἀνθρώπῳ πρόθεσις καρδίας, καὶ παρὰ Κυρίῳ ὑπόκρισις γλώσσης. Ὅσῳ μέγας εἶ, τοσοῦτον ταπεινὸν σεαυτόν, καὶ ἔναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εὐρήσεις χάριν. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ ταπεινοῦ φανερὰ τῷ Θεῷ, καὶ ἐδράζων πνεύματα Κύριος. Κύλισον ἐπὶ Κύριον τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδρασθήσονται οἱ λογισμοί σου. Πάντα εἰργάσατο Κύριος δι' ἑαυτόν οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρᾳ κακῇ ὀλοῦνται. Ἀκάθαρτος παρὰ Θεῷ πᾶς ὑψηλοκάρδιος, χειρὶ δὲ χειρας βαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἄθωωθήσεται. Ἀρχὴ ὁδοῦ ἀγαθῆς τὸ ποιεῖν

ἀπόφαση τοῦ συνεδρίου οὔτε θά πει κάτι ἀξιόλογο καὶ ὠφέλιμο γιὰ τὸ κοινό. Πορεῖες ζωῆς εἶναι οἱ σκέψεις τοῦ συνετοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἔτσι ἀποφεύγει λανθασμένους δρόμους, καὶ σώζεται ἀπὸ τὸν ἄδη καὶ τὸν θάνατο. Τὰ πολυτελῆ σπίτια τῶν ὑβριστῶν τὰ ξεριζώνει ὁ Κύριος, προστατεύει ὅμως τὰ σύνορα τοῦ ἀγροῦ τῆς χήρας. Εἶναι ἀποκρουστικός στὸν Κύριο ὁ ἄδικος λογισμὸς, τὰ λόγια ὅμως τῶν ἀγνῶν ἀνθρώπων εἶναι θεάρεστα, γιατί εἶναι σεμνά. Ὁ δικαστὴς ποὺ δωροδοκεῖτα καταστρέφει πρῶτα καὶ κύρια τὸν ἑαυτό του, αὐτὸς ὅμως ποὺ μισεῖ τὴ δωροδοκία σώζεται ἀπὸ πολλά δεινά. Μὲ ἐλεημοσύνες καὶ ἀξιοπιστία καθαρίζονται οἱ ἁμαρτίες, καὶ μὲ τὸ φόβο τοῦ Κυρίου ἀποφεύγει καθέννας τὸ κακό. Οἱ καρδιές τῶν δικαίων μελετοῦν καλές καὶ ἀξιόπιστες μαρτυρίες, ἐνῶ τὸ στόμα τῶν ἀσεβῶν ἀποκρίνεται διεστραμμένα. Εἶναι δεκτὲς ἀπὸ τὸν Κύριο οἱ πορεῖες τῆς ζωῆς τῶν δικαίων ἀνθρώπων, καὶ μὲ αὐτὲς καὶ οἱ ἐχθροὶ τους γίνονται φίλοι. Ἀπέχει πολὺ ὁ Κύριος ἀπὸ τὸ δρόμο τῶν ἀσεβῶν, ἀλλὰ ἀκούει τίς προσευχὲς τῶν δικαίων. Εἶναι καλλίτερα τὰ λίγα κέρδη μὲ δικαιοσύνη, παρὰ πολλὰ ὑλικά ἀγαθὰ μὲ ἀδικία. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου νὰ σκέπτεται δίκαια, γιὰ νὰ κατενοωθοῦν οἱ πορεῖες του. Τὸ μάτι, ὅταν βλέπει δίκαια, εὐφραίνει τὴν καρδιά, καὶ ἡ καλὴ ὑπόληψη τονώνει καὶ τὰ κόκκαλα ἀκόμη τοῦ ἀνθρώπου. Ὅποιος ἀπωθεῖ, ἀποκρούει, τὴν παιδαγωγίαν, μισεῖ τὸν ἑαυτό του, ὅποιος ὅμως δέχεται καὶ ἐφαρμόζει τοὺς δικαιολογημένους ἐλέγχους ἀγαπᾶ τὴν ψυχὴ του. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καρποφορεῖ τὴν παιδαγωγίαν καὶ τὴ σοφία καὶ θά ἔχει σάν ἀναταπόκριση,

δίκαια, δεκτὰ δὲ παρὰ Θεῶ μαλλον, ἢ θύειν
 θυσίας. Ὁ ζητῶν τὸν Κύριον, εὐρήσει γνῶσιν μετὰ
 δικαιοσύνης, οἱ δὲ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτόν,
 εὐρήσουσιν εἰρήνην. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου
 μετὰ δικαιοσύνης, φυλάσσεται δὲ ὁ ἀσεβῆς εἰς
 ἡμέραν κακῆν. Κρεῖσσον ὀλίγη λῆψις μετὰ
 δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας.
 Καρδία ἀνδρὸς λογιζέσθω δίκαια, ἵνα ὑπὸ τοῦ
 Θεοῦ διορθωθῇ τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

(Ἔπεται ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμέ-
 νω Τιμίων Δώρων).

Τῷ Ἑσπέρας.

ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 204-212-217).

ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ

(Συλλειτουργικό. Σελ. 335-375).

ἀποτέλεσμα, τὴν ἀρχὴ τῆς δόξας. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ
 ταπεινοῦ εἶναι φανερά μπροστὰ στὸν Θεό, οἱ δὲ ἀσεβεῖς
 θά καταστραφοῦν κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ.
 Εἶναι ἀκάθαρτος μπροστὰ στὸν Κύριο κάθε
 ὑπερήφανος· Καὶ ὅποιος δώσει τὸ χέρι του σὲ ἄλλο χέρι
 πρὸς ἐπιβεβαίωση ἀδίκης συμφωνίας, δὲν θά ἀθωωθεῖ
 (δηλαδή θά τιμωρηθεῖ). Ἀρχὴ τῆς ἀγαθῆς πορείας τῆς
 ζωῆς εἶναι τὸ νὰ κάνει κανεὶς τὰ δίκαια ἔργα, καὶ εἶναι
 πιὸ εὐπρόσδεκτα ἀπὸ τὸν Θεό, ἀπὸ τὸ νὰ προσφέρει κα-
 νεὶς θυσίες. Ἐκεῖνος πού ζητεῖ τὸν Κύριο, θά ἀποκτήσῃ
 τὴν ὀρθή γνώση καὶ τὴν ἀρετὴ, καὶ ἐκεῖνοι πού τὸν
 ἀναζητοῦν σωστά θά βροῦν εἰρήνην. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ
 Κυρίου γίνονται μέ δικαιοσύνη, ἀναβάλλεται ὅμως ἡ τι-
 μωρία τοῦ ἀσεβοῦς γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων
 Τιμίων Δώρων).

Τὸ Ἀπόγευμα.

ΜΙΚΡΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ

(Συλλειτουργικό. Σελ. 204-212-217).

ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΟΝΑΣ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 335-375).